

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Synodvs Nicæna II. Generalis. Sub Hadriano papa I. anno DCCLXXXVII.

Parisiis, 1644

Tomvs Tertivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15473

ANNO CHRISTI 787.

λοι, και ἀποστολικὸν παραγγέλματος
ἄλλοτελοι, διαγορευόντος· ὁ λόγος ὑ-
μῶν πάντοτε ἔσω ἐν τῇ χερί, ἀλαπ-
ήρτυμῶρος. αἰς βδελυτῆρόμῶρος & ὁ πο-
λύαθλος Ἰωβ ἔλεγγυ· εἰ βεφθῆσεται
ἀρῆτος ἀνὸς ἀλός; εἰ ᾗ ἔστι γέσμα ἐν
ρήμασι κενοῖς; πῶς κείται οὐκ, ὡς εἰκῆ
& μάτῳ κληροδοσι τῆς τῆς θεοῦ ἐκ-
κλησίας, πῆ μὲν λέγοντες Νεστορεῖω τῷ
δυσσεβῆ καὶ διαίρηται ταύτῳ συμφέ-
ρεσται εἰκονογραφοῦσαν τὴν Ἐκκλησίαν
ἐκδηροῦσθαι, πῆ ᾗ Εὐτυχεῖ & Διοσκο-
ροῖς ἐναγέσι & συζητικοῖς. & πρό-
δηλον, καθὼς ἀποδέδεικται, ὡς ἐναν-
τίως μὲν ἀλλήλοις ἔχουσιν, ἀμφοῖν δὲ τῇ
ἐκκλησίᾳ προσολεμοῦσιν. εἰ γὰρ δὴ
μὲν τῷ Νεστορεῖω κτ' ἰὼ ἀπάν Φανιλῶ
τῷ ἐκκλησίαν παρέπεσσαι, διαλεῦ-
δονται, λέγοντες τῷ Εὐτυχεῖ & Διοσκο-
ροῖς ταύτῳ ὁμοσεῖν. εἰ δὲ τῶναντῶ
Εὐτυχεῖ καὶ Διοσκοροῖς συμφρονεῖν συ-
ζωρησάμεν, καὶ ἐν τούτῳ πεφάμε-
σανται ψευδολογεῦτες. ὡς γὰρ φθά-
σας ὁ λόγος ἀπέδειξε, Νεστορεῖω καὶ
Εὐτυχῆς ἀλλήλων τῇ ἀσεβεῖα διενυλώ-
χασι, καὶ ἀλόγως καὶ πειθῆς ὁ ποιοῦ-
τος ἀπάν παρασυλλογισμός.

les, & ab apostolico mandato a-
liceni, quod ait : *Sermo uester Coloss. 4.
semper sit in gratia Dei sale con-*
ditus. Quos & abominatus mul-
ti certaminis Iob dicebat : *Si Iob. 6.
comeditur panis absque sale ? si*
vero est gustus est in verbis mani-
buis ? Claret ergo, quod frustra
& vane calumnientur ecclesiam
Dei, nunc quidem dicentes eam
cum Nestorio impio & diuifore
commisceri, pingendo in ico-
nis humanitatem dominicam;
nunc vero cum Eutyche ac Dio-
scoro sceleratis cōfundere. nam
manifestum est, sicut supra o-
stentum est, quod contrarie sibi-
met sentiant, licet vterque im-
pugnet ecclesiam. Si enim de-
derimus, quod Nestorium se-
cundum ipsorum vocem sequatur
ecclesia, mentiuntur, dicen-
tes eam cum Eutyche ac Diof-
coro sapere. Si vero potius eam
(quod contrarium est) Eutychi
ac Dioscoro consentire permit-
timus, etiam in hoc manifestan-
tur falso loquentes. Vt enim ser-
mo præcedens ostendit, Nesto-
rius & Eutyches abinuicem im-
pietate variantur, & irrationa-
bile ac superfluum est huiusmo-
di eorum commentum.

ΤΟΜΟΣ γ'.

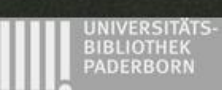
TOMVS TERTIVS.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ
ἀνέγνω.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ
legit.

ΚΑΙ ἐπειδὴ ἐπὶ ἀκαίθαις ἄρο-
τελάσαντες, τῷ ἀποστολικῶν ἀπο-
στόλων ἀλλότεια φέρουσιν, τῶν δὲ
αἵρετικῶν ζιζανίων βλαστήματα καρ-
ποφοροῦσι, πρὸς αὐτῶν ὁ θεὸς διὰ τῆς
προφήτου βοᾶ· ποιμῆδες πολλοὶ διέ-
φθισαν τὸ ἀμπελῶνά μου, ἐμόλωσαν
τὴν μερίδα μου, ταύτῃ λέγοντες.

ET quia in spinis arantes, ab
apostolicis feminibus aliena
profantur, & hæreticorum ziza-
niorum germina fructificant, ad
eos Dominus per prophetam
clamat : *Pastores multi corrumpunt*
vineam meam, demoliti sunt
portionem meam, hæc dicen-
tes.

GREGORIVS EPISCOPVS legit.

Vnde iustum arbitrati sumus, subtiliter per presentem definitionem nostram ostendere, qui faciant & colant errorem. * Omnium igitur deiferorum patrum & sanctarum ac vniuersalium Synodorum, qui puram & incontaminatam & Deo acceptam fidem & confessionem nostram ita tradiderunt, vt nullum modum diuisionis vel confusionis excogitaret aliquis in illam ineffabilem & ignotam vnitionem, que super omnem sensum & cogitationem est, duarum scilicet per subsistentiam naturarum vnice demonstrate persona.

* Gr. Omnibus igitur deiferis, &c. puram & incontaminatam tradentibus

EPIPHANIVS DIACONVS legit.

Vere suum errorem ostendunt subtiliter vana sapientes. Omnibus enim sanctis patribus nostris, qui in sanctis sex vniuersalibus Synodis conuenerunt, venerabiles imagines pictas in sanctis templis & in aliis congruentibus locis stabilientibus, & suscipientibus has, ipsi reprobauerunt per quasdam falsificas ratiunculas, errorem dicentes, & idololatriam alteram præter dæmonicam subrogantes: & duas res sibimet aduersantes non discreuerunt ab inuicem. Eorum enim quæ ad gloriam Christi Dei nostri, & rememorationem in carne conuersationis eius patrata sunt, & eorum quæ propter gloriam & memoriam dæmoniorum a paganis & quibusdam Iudæis qui eis deseruiunt, facta sunt, vnam & eandem nominationem

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ανέγνω.

ANNO CHRISTI 787.

Οθεν δίκαιον ὠήθημι, λεπτομερῶς διὰ τῆς παρόντος ἡμῶν ὄρου δόποδεξασθῆναι τῶν τῆς ποιούτων & σεβομένων πατέρων, πάντων οὐ τῆς θεοφύρου πατέρου, & τῆς ἀγίων καὶ οἰκουμηνικῶν συνόδων τῶν καθαρῶν καὶ ἀμικτων καὶ καταπόδηκτον πίστιν ἡμῶν καὶ ὁμολογίαν οὕτως ᾧρα δεδωκότων, & μηδένα ἕσπον διαφρέσεως ἢ συγχύσεως ἑπινοεῖν πνα εἰς τὴν ὑπερνοῦν τε καὶ ἐνωσαν, ἀρρητὴν τε καὶ ἀγνωστον ἐκείνῳ ἐνωσαν τῆς δύο καθ' ὑπόστασιν μίαν τῆς μονοτάτως θεολογίου θεοσώπου φύσεων.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ ανέγνω.

Οὕτως τὴν ἐαυτῶν πλάτῃ ἐδίδξαν λεπτομερῶς ὁ ματατόφρονες. πάντων τῆς τῆς ἀγίων πατέρου ἡμῶν τῆς καὶ ἐν ταῖς ἀγίαις ἐξ οἰκουμηνικαῖς συνόδοις ἀθεριθέντων, ταῖς στήλας εἰκονικαῖς διάζωγραφήσις καθιδρυσάντων ἐν τοῖς ἀγίοις ναοῖς, & ἐν ἄλλοις ἑπιτηδείως ἐχρῆστο τόποις, καὶ δόποδεξασθῆναι τῶν ταύτας, αὐτοὶ δόποκηρύκτοις ποιήσασιν διὰ πνων ᾧρετῆς ἀπίων λογιδίων, πλάτῃ λήγοντες, & εἰδωλολαστρεῖον ἐστῆσαν παρὰ τὴν δαμονικῶν ἀντεισάγοντες. & δύο θεαγματῶν ἀλλήλοισ ἀντικαθεστημένων οὐ δέσσαν ᾧρετῆς ἐκατῆροις αὐτῶν. τὰ τῆς εἰς δίδξαν Χρῆστο τῆς θεοδ ἡμῶν, καὶ ἀειμνησιν τῆς ἐν σαρκὶ πολιτείας τελευτήμα, καὶ τὰ διὰ δόξασιν καὶ μνημῶν δαμονίων ὑπο τῆς αὐτοῖς λαστρεδόντων Ἑλλῶνων & Ἰσδαίων πνων γεγνημένα, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν

ANNO
 CHRISTI
 797.

ποῖς σόμασιν αὐτῶν ἀφιφέροισι, καὶ
 ῥαφῇ παραδιῶαι ἀνηζώησαν,
 μνηστῆρες τὰ ἀμικτα, καὶ περὶ φασίζο-
 μδοι περὶ φάσος ἐν ἀμυδρῆσι. δια-
 ρέσεως καὶ συγχύσεως ἀειβομβοδ-
 σι λησθῆματα εἰς τὴν θεολογικὴν
 ἐπιστήμην τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας·
 καὶ φλυαροδοσι λέγοντες, μηδένα ἕ-
 πον διαρρέσεως ἐπινοεῖν ἐν τῇ καθ' ὑπό-
 στασιν σαρκὶ ἐνώσει τῆ θεοῦ λόγου, καὶ
 ὡς εἶκοι, πατρικῆς φωνῆς οὐδέπω
 ἀνέγνω. εἰ δὲ καὶ ἀνέγνω, παροδευ-
 πικῶς ἀνέγνω, ἐκ ἐρεωνητικῶς. ὁ θεο-
 λόγος Γρηγόριος ἀγαρεῖ τὸ δι-
 κενον αὐτῶν βραβύδῆμα, οὐπωσὶ λέ-
 γων· ἡλικία αἱ φύσεις δὲ ἴστανται τῆς
 ἐπινοίας, σὺν διαρρέτῃ καὶ τὰ ὀνό-
 ματα. καὶ πάντες ἅγιοι πατέρες ἡ-
 μῶν τὴν σύγχυσιν μὴ περὶ σέμδοι,
 χροισίας τῇ ἐπινοίᾳ λέγουσι τὰς δύο
 φύσεις τῷ λόγῳ τῆς διαφορᾶς, οὐ τῆς
 διαρρέσεως. ποιγαροῦ ἢ ἡγήθηται αὐ-
 τῶς καὶ ἐν πούτῳ ἢ ἀκριβῆς τῆς δι-
 γματων ἐπιγνωσις, ἢ κατηγοροδοσι τῆς
 ἀγίων πατέρων ἡμῶν, κατὰ μηδένα
 ἕπον λέγειν αὐτῶν διαρρέσιν ἐπὶ τῇ
 τῆς δύο φύσεων ἐνώσει τῆς καὶ Χελ-
 σὸν οἰκονομίας. ὁ δὲ μὲν Νεστωριος ποῖς
 περὶ φάσος διαρρεῖ τὰς φύσεις, λέγων
 ἄλλο τὸ θεοῦ λόγον, καὶ ἄλλο
 ἐκ τῆς ἀρδένου, εἰς ἀνθρώπον ἰδι-
 κῶς, καὶ εἰς θεὸν ἰδικῶς. ἢ δὲ καθολι-
 κὴ ἐκκλησία ἀσυγχύτως ὁμολογοῦσα
 τὴν ἐνωσιν, τῇ ἐπινοίᾳ καὶ μόνῃ δια-
 ρεῖ τὰς φύσεις ἀδιαρρέτως, ἕνα αὐ-
 τὸν ὁμολογοῦσα Ἐμμανουὴλ καὶ
 μὴ τὴν ἐνωσιν. ὕβρειν δὲ πνέοντες ἐν
 ποῖς ἑαυτῶν μυκῆτηρον, ἐπιφέρουσι.

ore suo circumferunt, & scri-
 pturae tradere non sunt reueriti,
 miscentes quæ misceri non
 possunt, & excusantes excu-
 sationes in peccatis. Diuisionis
 & confusionis deliramentorum
 strepitum dant in theologicam
 disciplinam ecclesie catholi-
 cæ, & garrunt dicentes, nul-
 lum modum diuisionis excogi-
 tare in vnitione quæ per substi-
 tentiam in carne facta est Dei
 Verbi. Et vt apparet, paternas
 voces nunquam legerunt. por-
 ro si legerunt, transeundo lege-
 runt, & non scrutando. Deilo-
 quus Gregorius interimit ina-
 ne ipsorum commentum, ita di-
 cens: Cum natura * distent,
 cum intellectibus quoque diui-
 duntur & nomina: & omnes
 sancti patres nostri confusio-
 nem non admittentes, separa-
 tas dicunt intellectu duas natu-
 ras ratione differentie, non di-
 uisionis. Igitur aut ignota est
 illis etiam in hoc vera dogma-
 tum agnitio, aut calumnian-
 tur sanctos patres nostros, quod
 nullo modo dicant diuisionem
 in duarum naturarum vnitione
 dispensationis Christi. Et Ne-
 storius quidem rebus diuidit na-
 turas, dicens alterum Dei Ver-
 bum, & alterum eum qui est
 ex virgine, in hominem specia-
 liter, & in Deum specialiter.
 Catholica vero ecclesia incon-
 fufe confessa vnitionem, intel-
 lectu solo diuidit naturas indi-
 uise, vnum eundemque con-
 fessa Emmanuel etiam post vn-
 tionem. Porro iniuriam spiran-
 tes in suis nasus, efferunt.

Orat. 4.
 de Filio.

* Gr. distant
 considera-
 tione intel-
 lectus, simul
 diuiduntur

GREGORIVS EPISCOPVS legit.

Quis est insensatus intellectus vani scriptoris, propter frivolum & turpe lucrum studentis quod studeri non potest? id est, corde cre- dita & oris confessione prolata manibus pollutis formare.

EPIPHANIVS DIACONVS legit.

Aproplexia est hoc dicere vel sentire. neque enim viri prudentis est culpae inculpabiles. Nam quæ est eorum sinistra ser- monis excogitatio, hæc delira- menta intelligendi in ecclesiæ dicatis rebus? Si is qui pingit, propter turpe lucrum dicatur imaginari Dominum nostrum secundum quod homo perfe- ctus factus est, & sanctos eius: oportet illos etiam qui diuina euangelia scribunt, inculcare, & eos qui crucem per colores exa- rant, stultos pictores appellare, ac dicere quod propter turpe lu- crum hoc faciant. Ergone & fa- ber qui crucem facit, stultitiæ fa- bricator nomenabitur; & lato- mus mensam sanctam incidens & formas, stultitiæ latomus est; & aurifex, & argentarius, & tex- tor similiter? Itaque iuxta illorū vefaniam discessit omnis disci- plina & ars a Deo data tam ad gloriam suam, quam ad statum vitæ nostræ. Et quia venerunt in ignorantia ac malignitatis su- perfluitatem, ex diuina scriptura & sanctis patribus nostris au- diant laudari sapientiā quæ data est naturæ nostræ per magnum datorem Deum qui nos condi-

σαν τῆ φύσῃ ἡμῶν σοφίᾳ διὰ τῆ δημιουργήσαντος ἡμαῖς μεγαλοδάρου θεοῦ τῆ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ἀνέγνω.

Τίς ἡ ἀόνητ' ἰπνῶια τῆ σκαμο- ράφου δι' οὐκ ἔσ' αἰχροκέρδαν ἰπ- ποδύσαντος τὸ αἰεπιπύδευτον; ποιπέτ τὰ καρδία πσευδύδρα ἔ σωμαπ ὁμο- λογούδρα χερσὶ βεβήλοισ διαμορ- Φάσαι.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ ἀνέγνω.

Αποπληξία τῆ το λέγαν ἔ φρονεῖν. οὐδὲ γ' αἰδρός σάφρονος τὸ αἰπάσαι- δαι αἰαπίοις. πῆς γ' ἡ αὐτῶν σκαμορ- ρος διδυόσις, ταῦτα τὰ ληρήματα ἐνοεῖσται ἰπνῶ τῆ τῆς ἐκκλησίας καθε- ραμύων παραγμάτων; εἰ ὁ ζωρα- φῶν δι' αἰχροκέρδαν λέγεται εἰκονί- ζειν ἡ κωλε ἡμῶν καὶ ἀνθεστος πέλειος γέρονε, ἔ σὺν ἀγίοις αὐτῶ, ὡ- ρα αὐτῶν καὶ σὺν ταῖς θεῖα διαθήλεια ρεάφοντας αἰπάσαι, ἔ σὺν ἑσσυ- ρὸν ἐγχαράσσοντας διὰ χρωμάτων σκαμορράφοις ἀποκαλεῖν, καὶ δι' αἰ- χροκέρδαν λέγαν ποδοποιεῖν. π' οὐκ; ἔ τέκτων εσσυρὸν κατασκευάζων σκαμ- τέκτων ὀνομαθήσεται; καὶ λιδοур- ρὸς τράπεζαν ἀγίου ἀποξέων ἔ δια- τυπῶν, σκαμολιδοурρὸς; ἔ χρυσόχοος, καὶ ἄργυροκόπος, ἔ ὑφαντῆς αἰστω- τῆς; ἐκουῖ καὶ πῆν αὐτῶν ἑρδύοιδου οἰχεται πᾶσα ἰπνῶση καὶ τέχνη δδῆ- σα παρὰ τῆ θεοῦ παρὸς τὴ πῆν αὐτῶ δδ- ξαν, καὶ παρὸς σύστασιν τῆς ἡμετέρας ζωῆς. καὶ ἐπειδὴ ἠέκασιν εἰς ἀγνωσίας καὶ μοχθηρίας ὑπερβολῶν, οὐκ τῆς θεῖας ρεάφῆς καὶ τῆν ἀγίων πατέρων ἡμῶν αἰκουσάτωσαν ἐπαμουμύδων τῆ δδῆ- τῆ

ΑΝΘ ΘΡΑΥΤΙ 77.

ANNO CHRISTI 787.

τῆ μὲν ἰωὺς πατρὶς τοῦ θεοῦ φάσκοντος πρὸς ἐδωκε ζωαίξιν ὑφάρμακον σοφίᾳ; ἔτι δὲ τῆς θείας γραφῆς μὲν τυρούσης διὰ τοῦ θεοῦ δεδύδαι σοφίαν τῷ Βεσελεὴλ εἰς πᾶσαν τεκτονικὴν ἔπισημῶν. φησὶ γὰρ οὕτως. Ἐλάλησε κύριος πρὸς Μωσῆν λέγων ἰδοὺ ἀνακέκλημαι ἐξ οὐρανοῦ τὸν Βεσελεὴλ τὸν υἱὸν Οὐρέιμ υἱοῦ Ωρὸν υἱοῦ Φυλῆς Ἰουδα. Ἐπέλησε αὐτὸν πνεῦμα θεῖον σοφίας καὶ συνέσεως καὶ ἔπισημῶν, ἐν παντὶ ἔργῳ διδουοῦσθαι καὶ δεξιτεκτονεῖν, ἐργάζεσθαι τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χαλκόν, καὶ τὰ ὕακινθον, ἔτι τὸν πορφύρεον, ἔτι τὸν κόκκινον τὸν κίτρινον, ἔτι τὸν βύσσινον τὸν κεκλωσμένον, καὶ τὰ λιθουργικὰ, ἔτι εἰς τὰ ἔργα τὰ τεκτονικὰ τῶν ξύλων, ἐργάζεσθαι καὶ πάντα τὰ ἔργα, καὶ ἐγὼ δέδωκα αὐτὸν καὶ τὸν Ἐλιαβ τὸν υἱὸν Ἀχισαμαὴ ἐκ φυλῆς Δαν. καὶ παντὶ σιωπῶ καρδίᾳ δέδωκα αὐτῶν. Ἐποίησιν πάντα ὅσα συνέταξα σοι. οἷς σιωπῶ καὶ ὁ πολὺς ἐν θεολογίᾳ Γρηγόριος φάσκει. Ἐκατέβη πνεῦμα κυρίου, ἔδωκεν αὐτοῖς. Ἐπνεῦμα ἔπισημῶν ἐπέλησε τῷ Βεσελεὴλ τῷ δεξιτεκτονῆ τῷ σκηνῆς, οὐκοῦν τὰς ἀφ' ἑαυτοῦ δεδύδαις ἔπισημῶν τοῖς ἀθεοφοῖς διὰ Παυλίοντες τε καὶ καταγινώσκοντες, τῆ τῆς θεοκαταγνώστων αἰρέσεσιν σωμαεθμοὶ εἰσὶ τε ἔλεγονται, προσιδέντες καὶ τὸ γεραμμένον ἀμάρταν ἐφ' ἀμάρταν. Οὐκ ἔπισημοὶ καὶ οὐ νόδοι υἱοὶ τῆς ἐσολισμένης νύμφης ἔχεισθε, καὶ ἀπὸ τῆς ῥυτίδα μὴ ἐχούσης καθολικῆς ἐκκλησίας, μόνω θεῷ τὰς λογικὰς θυσίας καὶ τὰς λατρείας πρὸς φέροντες, διὰ μὲν τὸ ὀρθοπνεῦσθαι ἀμάρταν βλέποντες τὴν σπηλιὴν εἰκόνα ἔχεισθε, ἔτι τῆς κυρίας καὶ ἀληθῶς δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἀγίας θεοτόκου, ἀγίων ἀγγέλων τε καὶ πάντων ἀγίων, ἀγαλλίζονται,

Concil. Tom. 19.

dit, & quidem Iob de Deo asserante: Quis dedit mulieribus texturam sapientiam? Diuina quoque scriptura testatur Dominum dedisse sapientiam Beseleel in omnem fabrilem disciplinam, ita dicens: Ego vocavi ex nomine Beseleel filium Vrii filii Or de tribu Iuda: & implevi eum spiritu Dei, sapientia & intelligentia & scientia in omni opere, ad excogitandum quidquid fabre fieri potest & auro & argento & are, marmore & gemmis & diversitate lignorum. Deditque ei socium Eliab filium Achisamec de tribu Dan. Et in corde omnis eruditi posui sapientiam, ut faciant cuncta quae precepi tibi. Quibus consonans Gregorius, qui multus est in theologia, profatur: Et descendit spiritus Domini, & deduxit eos: & spiritus disciplinae replevit Beseleel principem fabrorum tabernaculi. Ergo qui disciplinas Dei, quae hominibus datae sunt, depravant & reprehendunt, diuinitus reprobatorum haeresi connumerati & sunt & dicuntur, addentes, secundum quod scriptum, peccatum super peccatum. Hi ergo qui germani & non nothi stolis amictae sponsae Christi, & maculam vel rugam non habentis, catholicae videlicet ecclesiae filii sunt, soli Deo rationabilia sacrificia & seruitutes offerentes, per visibilem sensum intuentes venerabilem imaginem Christi, & proprie ac veraciter dominae nostrae sanctae Dei genitricis, sanctorumque angelorum & omnium sanctorum, sanctificantur,

Iob. 38. secundum transl. 76.

Exod. 31.

Greg. Naz. orat. funebr. in sanctū Basil. circa med.

Gr. vituperant

Isai. 51.

M m m

Rom. 10.

& per recordationem horum mentem suam informant, & corde in vnum Deum credunt ad iustitiam, & ore confitentur ad salutem. Similiter & euangelium audientes, auditorium sensum sanctificatione ac gratia replent, & corde intelligunt eorum quæ scripta sunt narrationem. Deinde frustra inflati quid aiunt?

GREGORIVS EPISCOPVS legit.

Fecit enim iste talis imaginem, nominans eam Christum: & est nomen quod est Christus, Deus & homo. Ergo & imago Dei & hominis. Itaque aut circumscripsit, secundum quod visum est vanitati suae, incircumscriptionem deitatis circumscriptione creatæ carnis; aut confudit inconfusibilem vnitionem illam, confusionis iniquitatem incurrens; duas blasphemias ex hoc deitati applicans per circumscriptionem & confusionem. Eisdem ergo & is qui adorauit, blasphemus summittitur: & vna vtrisque consimile, quia cum Ario & Dioscuro & Eutychē, atque cum Acephalorum haeresi errauerunt.

EPIPHANIVS DIACONVS legit.

Non est pictorum adinuentio imaginum factura, sed catholice ecclesie approbabilis legislatio & traditio: atque antiquitati congruens reuerentia secundum diuinum Basilium. Testimonium perhibet ipsa rerum antiquitas & spiritu inductorum patrum nostrorum doctrina, quia videntes has in venerabilibus templis, libenter susce-

De Spiritu sancto ad Amphil. cap. 29.

καὶ εἰς αἰδήμνησιν τούτων τοῦ νοῦ αὐ-
 τῶν ἀνατυποῦσι, & καρδίᾳ εἰς ἑνα θεόν
 πνεύσεισιν εἰς δικαιοσύνην, καὶ στόματι
 ὁμολογήσεισιν εἰς σωτηρίαν. ὡσαύτως &
 ἔδιδάχθησαν ἀκούοντες, πλὴν τῶν ἀκου-
 σῶν αἰδήμνησιν ἀγιασμοῦ καὶ χάριτος
 πληροῦσι, καὶ τῇ καρδίᾳ σωτῆρα πλὴν
 τῶν γεγραμμένων διήγησιν. εἴπα εἰπὴ
 Φριστοῦ μὲν οἱ τί φασιν;

ANNO
 CHALIST
 77.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ἀνέγνω.

Ἐποίησε γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκόνα, ὀνομα-
 σας αὐτῷ Χριστόν. & ἐστὶ τὸ, Χριστός,
 ὄνομα θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. λοιπὸν & εἰκὼν
 θεοῦ & ἀνθρώπου. & λοιπὸν ἡ συμπερι-
 γραφή καὶ τὸ δοκοῦν τῇ αὐτῇ ματαίω-
 τῃ τὸ ἀπερίγραφον τὸ θεοπρότερον ἡ ἡπι-
 γραφή τῆς κτιστῆς σαρκὸς, ἢ σωτῆρα τὸ
 ἀσύληχτον ἔνωσιν ἐκείνου, τῷ τὸ σύλ-
 σεως ἀνομήματι περιπεσῶν, δύο βλα-
 σφημίας ἐκ τούτου τῇ θεότητι περισα-
 λας διὰ τῆς περιγραφῆς τε & σύλ-
 σεως. ταῖς αὐταῖς οὖν & ὁ περισημη-
 σας βλασφημίας ὑποβέβληται καὶ
 τὸ οὐκ ἀμφοτέροις ἐφάμμελλον, ὅτι Ἀ-
 ρεῖω καὶ Διοσκῶρον & Εὐτυχῆ & τῇ τῶν
 Ἀκεφάλων αἰρέσει συνεπληρώθησαν.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ ἀνέγνω.

Οὐ ζωγράφων ἐφθάρσεις ἢ τῶν εἰ-
 κόνων ποιήσεις, ἀλλὰ τῆς καθολικῆς ἐκ-
 κλησιας ἐγκριτος θεσμοδοσία καὶ παρα-
 δόσις. καὶ τὸ δευρατότητι διαφέρειν, αἰ-
 δέσιμον καὶ τὸ θεῖον Βασίλειον. μὲρ-
 τυρεῖ δὲ αὐτὴ τῶν παραγράφων ἢ δε-
 ρατότης, καὶ ἡ τῶν πνευματοφόρων πα-
 τέρων ἡμῶν διδασκαλία, ὅτι ὁρῶντες
 ταύτας ἐν τοῖς σεπτοῖς ναοῖς, ἡσμενίσαν-

ANNO
CHRISTI
787.

πο καὶ αὐτοὶ σεπτοῖς ναοῖς ἁγιασμένοι, ταύτας ἐσηλογράφησαν· ἐν οἷς τὰς θεο-
προσεδέκτους αὐτῶν βίβλας καὶ δὴ αἰμα-
κτοῖς θυσίας τῷ δεσπότῃ τῶν ὅλων θεῶν
προσέφερον. μνημονεύει αὐτῶν ἡ ἐπίνοια
καὶ ἡ ἀνάδοσις, καὶ οὐ τῆς ζωγράφου.
τῆς γὰρ ζωγράφου ἡ τέχνη μόνον, ἡ δὲ
διατάξις θεοδόχων τῶν ἁγιασμένων
ἀγίων πατέρων. τὸ δὲ, Χριστός, ὄνο-
μα σημαντικόν ὅτι θεότητος καὶ ἀνθρώ-
πότητος, τῶν δύο τελείων τῆς σωτηρίας
φύσεων. καὶ καθ' ἑκάστη φύσιν,
τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. Ὁ Χριστιανὸς ἀναζω-
γραφεῖν ἐδιδάχθησαν, ἀλλ' οὐ καθ' ἑκάστη
ἀόρατος ἡ αὐτῆς γὰρ ἀσέβητος·
θεὸν γὰρ οὐδεὶς ἀόρατον ἰδὼν ποτε, δια-
γελικῶς ἠκούσατο. τῆ ἀνεσπίνῃ οὐ
φύσιν τῆς Χριστοῦ ἀναζωγράφου, δη-
λον ὅτι κατὰ τὴν ἀληθείαν ἐδέξασθε, κατὰ
τὸ ὄνομα μόνον ὁμολογησάντες. Ὁ Χρι-
στιανὸς κοινῶν τῶν ὁμοιωμάτων εἰκόνα
τῶν ἀρετῶν, καὶ οὐ κατὰ οὐσίαν. αὐ-
τοὶ δὲ κατὰ φύσιν ἀδιαφοροῦ λέγου-
σιν τῆ εἰκόνα ὡς θεοτόπων, καὶ ἐπ-
ροοίους τὸ ταῦτ' ἵσχυρῶς κρίνουσι. Ὁ
πὺς αὐτῶν οὐ γὰρ ἀσέβητος, ἀλλὰ
τὸν ὁμοιωσάντων ἀσέβητος; εἰς ἀδύνα-
μον γὰρ νοῦν ἐκτραπέντες λαλοῦσι τὰ
μὴ κατὰ φύσιν, συζητήσας αἰτῶν ἀνυ-
λωῦντες ἔχοντες διὰ τῆς τῶν σεπτοῦν εἰκό-
νων ποιήσεως τὴν ἀγίαν ἔσθ' ἐκκλη-
σίαν, καὶ προσάγειν αὐτῶν τῆ θεότητι
ἀσέβητος εἶδος. εἴτα τε ὡς ἀνομίαν
ἐπ' ἀνομία προσιδέντες, οὐαὶ ἁπείμ-
ποισιν. ἀλλ' ἁπείμπος ὁ πόντος αὐτῶν
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν. εἰ γὰρ ὁ κατα-
σφάξας τὸν πατέρα Ἰσραὴλ ἁπείμπος
εἶδος, ὁ δὲ βίβλων αὐτῶν βίβλων μόνον,
mittunt. Sed conuertetur dolor eorum in caput ipsorum. Si enim qui
maledicit antiquo Israel, maledictus est; qui benedicit, benedictus est: Num. 24.

perunt: & ipsi venerabilia tem-
pla dedicantes, has pingere stu-
duerunt; in quibus Deo acce-
pta vota sua & incruenta sacri-
ficia Domino cunctorum Deo
obtulerunt. Igitur eorum est in-
genium & traditio, & non pi-
ctoris. nam pictoris sola ars est:
dispositio manifestum est quod
sit sanctorum patrum qui dedi-
cauerunt. Nomen autem quo
Christus dicitur, indicium est
deitatis & humanitatis, duarum
videlicet perfectarum saluato-
ris naturarum. Et secundum natu-
ram qua visus est, imaginem
eius Christiani pingere sunt e-
docti, & non secundum quam
inuisibilis erat: ipsa enim incir-
cumscripta est. Deum quippe
nemo vidit vnquam, ex euan-
gelio audiimus. Humana ergo
natura Christo depicto, scilicet
iuxta quod veritas demonstra-
uit, secundum nomen tantum
Christiani confitentur commu-
nicare imaginem ei quod prin-
cipale est, & non secundum sub-
stantiam. Ipsi autem stolidi ef-
fecti indifferentem dicunt esse
imaginem & principale, atque
* in aliis substantiis esse ipsam
substantiam iudicant. Et quis
eorum non derideat indiscipli-
nationem, imo lugeat impieta-
tem? In reprobum quippe sen-
sum conuersi loquuntur quæ
non conueniunt, confusionis
* causam susurrantes habere
per venerabilium imaginum ef-
fectum ecclesiam, & applica-
re eam diuinitati circumscri-
ptionis speciem asferentes: de-
indeque iniquitatem super ini-
quitatem apponentes, vix tranf-

Iou. 1.

* Gr. in aliis
& aliis sub-
stantiis esse
eamdem
substantiam

* crimen

Num. 24.

Concil. Tom. 19.

M m m ij

quanto magis qui nouo Israel, qui intelligibiliter videt Deum, id est, Dei ecclesie maledicit, est maledictione repletus? Quis autem eos non execrabitur, cum Ario & Dioscoro & Eutyche dicentes, atque cum Acephalorum hæresi illam errare, ipsis hos habentibus præceptores & tutores suæ ipsius noua eligentis hæreseos? In subsequenti- bus enim Eusebius Pamphili ab eis in testimonium ducitur, qui ab omni ecclesia catholica noscitur patronus esse Arii hæreseos, quemadmodum in omnibus conscriptis suis expositionibusque continetur; secundum adorabile Deum Verbum dicens & ministrum Patris, & secunda dignitatis habentem, * ab homoufii differens maiestate, & commutationem sanctæ carnis Domini in diuinitatis naturam; ac per hoc confusionem dogmatizans, nec iconam recipit, sed neque omnis Ariatorum scelerata collectio. Prædicant enim sine anima rationali hominem factum fuisse Dominum nostrum, & pro anima diuinitatem habere, vt passionem in eam efferant, sicuti testatur Gregorius deiloquus: & vt pote deitatem passam fatentes, non admittunt imaginem. Similiter & Seuerus confusibilis minime suscepit imaginem Christi Dei nostri in ecclesia, sicut plurimi historici narrant. Quomodo ergo Arium & Dioscorum ac Eutychem, Acephalorum scilicet hæresim secutam fuisse catholicam ecclesiam asserant, quæ suscepit imaginales historias, mirandum est: dum magna cructent, & quasdam blasphemias ratiunculas ex lingua

πῶς μᾶλλον ὁ θεὸς νέον Ἰσραὴλ νοεῖσθαι ὁρῶντα θεὸν, πῶς τὸ θεοῦ ἐκκλησίαν καταρῆμυρος, ὅτι κληρίας ἐμπλεως; τίς δὲ ἐκ αὐτῶν βδελύσσεται, Ἀρείω & Διοσκορῶ καὶ Εὐτυχεὶ λέγοντας, ἔτι τῶν Ἀκεφάλων αἰρέσει πῶς τὴν ἀποπλάσασται, αὐτῶν τοῦτοις ἐχόντων καθηγητὰς καὶ πωροτάτας τῆς ἐαυτῶν * μισολέκτου αἰρέσεως; ἐν τῶν τοῖς ἐξ ἡς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου αὐτῶν εἰς μὲν τρεῖς ἀγεται, ὅστις ὑπὸ πάσης τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας γνωσκέται πωροτάτης ἐστὶ τῆς Ἀρείου αἰρέσεως, καὶ ὡς ἐν πάσι τοῖς γραμμασιν αὐτῶν ἐκδοσασιν ἐμφέρεται· δευτέρου πωροσκηπτῶν λέγων θεὸν λόγον, καὶ ὑποουργὸν τῆς πατρὸς, ἔτι τὰ δευτέρου τῆς ἀξίας ἔχοντα, τῆ τῆ ὁμοιοσίου ἀνιφερὸ μὲν δόξῃ, ἔτι μεταβολῆ τῆς ἀξίας σαρκὸς τῆ κωρεῖο εἰς πῶς τῆς θεοτότου Φύσιν. καὶ ἐκ τούτων σύγκρισιν πωροσφύλων, οὐδὲ εἰκόνα δέχεται, ἀλλ' οὐδὲ πᾶσα ἡ τῶν Ἀρειομαντῶν ἐναρτῆς ὁμῆγεσι. δόξα ἄρα οἱ τῶν ἀκτῆς ψυχῆς λογικῆς ἐκδυθεσπῆσαι κωρεῖον ἡμῶν, αὐτῆ τῆς ψυχῆς πῶς θεοπτα ἔχοντα, ἵνα τὸ πάθος αὐτῆ πωροσενέκωσι, καὶ αὐτῆ μὲν τρεῖς Γρηγόριος ὁ θεολόγος· ἔως θεοπαρῆται εἰκόνα ἐκδοδέχοντα. αὐτῶν τῶν ἔτι Σεβήρος ὁ συγγραπκὸς ἐκ ἐδέξατο εἰκόνα Χριστοῦ τῆ θεοῦ ἡμῶν ἐκ ἐκκλησία, καὶ ὡς πλείοι τῶν ἰσοεικῶν διηγήσεται. πῶς οὖν Ἀρείω καὶ Διοσκορῶ καὶ Εὐτυχεὶ ἔτι τῶν Ἀκεφάλων αἰρέσει ἔπειθε τὴν καθολικῆν ἐκκλησίαν φάσκοισι, τὴ δέξα μὲν τῶν εἰκονικῶν ἀναλωρα φησὶν σαυμάσαι ὅτι, μέγα ἔξερβωγῆμοι, καὶ ἵνα βλασφημία λογίδια ἐκ τῆς

* Gr. sententia substanti- litatis repu- gnans, & comm.

Gregor. Nazianzen. in epist. 2. ad Cledonium circa medium.

ANNO CHRISTI 757.

ANNO CHRISTI 787. L. 201-75.

ἀπλωτόν αὐτῶν γλώττης εἰς ἀέρα
* χροῖμα, καὶ ἐδὲν ἔσθρον. ἀκουσάτωσαν
οὐκ ἀλλοτῶς. ἀνώτερον περιγραφή
ἔστι, καὶ ὡς εἶπο μὴ, ἡ δὲ αὐτῆς ἢ δὲ γε
ἀνθρώπων, περιγεγραμμένη. Ἐοὐδὲ εἰς
τῆν ἐν φρονουώτων περιγραφήν λέ-
γων ἢ ἀνθρώπων φύσιν, ταύτη συμ-
περιγράφεται τὴν ἀπεριγραπὸν οὐσαν.
Ἐ γὰρ ὁ κύριος, κατὰ τελείως ἀνθρώ-
πος ἦν, ὡν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἐκ τῶν ἐν
τῇ Ἰουδαίᾳ. Ἐ ποδο αὐτῶν πεσοῦται λέ-
γων ἢ ἄνω μὴ εἰς τὴν Ἰουδαίαν πάλιν.
Ἐ περὶ τῆς Λαζάρου διαλεξιμῶς τοῖς
αὐτοῖς φοιτηταῖς, οὕτως ἔφη. χαίρειτε δι-
ὸ υἱαῖς, ὅτι ἐκ ἡμῶν ἐκεί. κατὰ δὲ τοῦ
ἔστιν, ἐν παντὶ ποτὸς τῆς δευσοτέρας αὐτῆς
ἀφ᾽ ἑστί, μὴ ὅτι παντάπασιν ἀπεριγρα-
πτός. πῶς οὐκ ὀφθαλμοφαντῶν κα-
νοφονοῦντες, βασιλεῖσιν ἀκρατεῖ
γλώττη λέγοντες. συμπεριγράψαν ὁ
ζωγράφος καὶ τὸ δοκεῖν τῆ αὐτῆς ματαιό-
τητι ἢ ἀπεριγραφῶν τῆ θεότητος τῆ πε-
ριγραφή τῆς κησῆς σαρκός, εἰ συμπε-
ριγράψαν ἀνακαμδύει Ἐσσαργανα-
μῶν ἐν φάτνῃ τῆ φύσῃ τῆς ἀνθρώπου-
πότης ἢ φύσῃ τῆς θεότητος αὐτῆς, συμπε-
ριγράφεται Ἐ ἐν τῇ ἀναγεγραμμένη
εἰκόνι τῆς ἀνθρώπουπότης αὐτῆς ἢ ἀπερι-
γραπτός θεότης αὐτῆς. εἰ ἢ ἐκεί-
να οὐ γέρονεν, οὐδὲ ποδο πάντως. εἰ δὲ
ἐγνώσαν τῆ θεοφοροῦ Διονισίου ρητὴν
ἐκ τῆς περὶ ἱεραρχίας λόγου, ἔπω λέγον-
τος. οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἀκριβῆς ἐμφέρεια
τοῖς ἀγατοῖς καὶ τοῖς αἰτίοις. ἀλλ' ἐχθ

sua quæ sine porta est, in aere
fundant, & non aliud. Audiant
ergo veraciter : Superior cir-
cumscriptione est, quemadmo-
dum diximus, diuina natura: an
potius humana est circumscri-
pta. Et nullus bene sentientium
circumscriptam dicens huma-
nam naturam, cum hac circum-
scribit eam quæ incircumscri-
pta est. Etenim Dominus secun-
dum quod homo perfectus erat,
cum esset in Galilæa, non erat
in ludæa. & hoc ipse affirmat di-
cens: *Eamus in Iudæam iterum*, Ioh. 11.
Et cum de Lazaro dissereret di-
scipulis suis, ita dixit: *Gaudeo
propter vos, quia non eram ibi*.
Porro secundum quod Deus est,
in omni loco dominationis suæ
præsto est, manens modis om-
nibus incircumscriptus. Quo-
modo ergo vaniloquiis quibus-
dam vanitate vocis pertrepen-
tes, verbolantur infreni lingua
dicentes: Circumscripsit pictor
secundum quod visum est va-
nitati suæ incircumscriptibile
deitatis circumscriptione crea-
tæ carnis? Si circumscripta est
reclinati & cunabulis inuoluti
in præsepio * natura humanita-
tis natura diuinitatis eius, simul
circumscripta est etiam in de-
picta imagine humanitatis eius
incircumscripta deitas eius. si-
militer & in cruce si circumscri-
pta est * natura humanitatis na-
tura deitatis eius, simul circum-
scripta est & in depicta imagi-
ne humanitatis eius incircum-
scripta deitas eius. Si vero illa
* non est factus, nec hoc uti-
que. Vtinam cognouissent dei-
feri Dionysii dictum in sermone
de hierarchia ita perhibentis:
causalibus & causis; sed habent

* Gr. at vero humana

Ioh. 11.

* Gr. cum natura

* cum nat.

* Gr. facta non sunt,

De celesti hierarchia cap. 1.

* Gr. exacta

Neque enim * certa similitudo est causalibus & causis; sed habent

quidem causalia causarum convenientes imagines : ipsæ autem causæ causalibus supereminet & superstabilitæ sunt, secundum principii sui rationem. Itaque ostensum est etiam his qui pauca intelligere possunt, quod vanam vocum quamdam novitatem introducere tentet refarcinatus eorum fermo, contra ecclesiam, & non contra pictorem agones apponens. Porro impudentiam continuantes, temere dicunt.

GREGORIVS EPISCOPVS legit.

Damnandi autem ab his qui bene sentiunt, eo quod incomprehensibilem & incircumscriptam diuinam Christi naturam pingere conentur, profecto ad aliam confugient male machinationis defensionem, quia solius carnis illius quam vidimus & palpauius, & cum qua conuersati sumus, iconam depingimus; quod est impium, & Nestoriani pessimi sensus inuentio.

EPIPHANIVS DIACONVS legit.

Adhuc eisdem continuantur artificii falsi assertores circa veritatem, ad impudentem contradictionem conuersi. Verum conuenientia sibi dicentes, incidunt in laqueum blasphemix; & amentix continuantes verba, id est, incomprehensibilem & incircumscriptam diuinam Christi naturam, accusant Christianos, dicentes hanc eos circumscribere. Deinde artificiose loquentes, eorum assumendo personam, falso pronuntiant, quia solius carnis illius

μηδὲ τὰ αἰπατὰ τὰς ἡρῶν αἰθίων ἐνδε-
 ρομίας εἰκόνας, αὐτὰ δὲ τὰ αἰπατῶν
 αἰπατῶν ἐξηρῆται καὶ ὑπερέρδεται,
 καὶ τῆς οἰκίας δὲ ἑξῆς λόγον. ὡς
 δὲ δέχεται καὶ τοῖς μικρὰ νοεῖν διω-
 μῆνοις, ὡς ματαίαν κενόφωτον πᾶ
 εἰσάγειν πειράται ὁ ἑρραλφωδὴμος
 αὐτῶν λόγος, κατὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ
 ἀγῶνας παρρησιαστικῶς, & οὐ κατὰ τὸ
 γράφου. τὸ δὲ διάμαχωντῶν ἔχοντες,
 αὐθαδῶς λέγουσιν.

ANNO CHRISTI 757.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ἀνέγνω.

Κατακρινόμενοι δὲ παρὰ ἡρῶν ἡ
 φρονουμένων ἐν τῷ πᾶσι ἀκατάληπτον
 & ἀπεξέρχον θείαν τῆς Χριστοῦ φύ-
 σιν ἰππληρῆν αὐτῶν γράφειν, πάντως
 δήπου ἐφ' ἑστῶ καταφύσσονται κα-
 κομήχανον ὀπολογίᾳ ὅτι τῆς σαρκὸς
 μόνης, ἢ ἑωρακαίμων καὶ ἐπιλα-
 φήσαιμων, καὶ ἢ σιτανεσφαφίμων,
 ἐκείνης ἰσοροδοῦν πᾶσι εἰκόνα ὅ ἐστι
 δυνασθεὶς, καὶ τῆς Νεστοριανῆς κωλο-
 δαμονίας ἐφθέρημα.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ ἀνέγνω.

Ἐπ' ἡρῶ αὐτῶν ἔχονται τεχασμάτων
 ἡ ψευδογράφοι πᾶσι πᾶσι δὲ λήθεται,
 πᾶσι ἀμαχωντῶν ἐκπολογοῦν ἐκ-
 τραπεντες. ὁμοῦς ἐαυτοῖς ἀκόλουθα λέ-
 γοντες, ἐμπήσιν εἰς παρὶδαβλασφη-
 μίας & παρρησιαστικῶς ἔχοντες ῥήματα, ἢ
 ἀκατάληπτον & ἀπεξέρχον τῆς Χρι-
 στοῦ φύσιν, κατηγοροῦσι τῆς Χρεια-
 νῶν, λέγοντες πάντως αὐτῶν ἀπεξέρ-
 χειν. εἶτα καὶ τεχολογοῦντες, αὐτῶν
 ἀναλαμβάνοντες τὸ παρρησιαστικῶς, λευ-
 δῶς ὀποφάινονται, ὅτι τῆς σαρκὸς μόνης,

ANNO CHRISTI 787.

ὡς ἐώρακαμεν ἐν ἡμετέροις, ἢ ἢ σωματικῶν, ἐκείνης ἰσοροδομῆς τὴν εἰκόνα· ἵνα ὡς ἐν τούτου πάλιν εἰς τὴν Νεστορίου δυσφημίαν τὴν ἐκκλησίαν ἀπάγῃσιν. ἔνθεν ἔπαρσιον· ὅ ὅστις δυατέεις, ἔ τῆς Νεστοριανῆς κακοδαμονίας ἐφύρημα. ἐκοῦν πάλιν ἀκουσάτωσαν. (C) Χελισιδνοὶ ἕνα (W) Εμμανουὴλ ζωόσκοπος Χελσὸν κύριον, αὐτὸν ἀναζωγραφοῦσι, καὶ ὁ λόγος σαρεξ ἐγγύετο. ἔ τας πολυπλόκοις φλυαρίαις ἀφ' ἑαυτῶν ὄξελαύνοισιν, ἀπλῆ καρδίᾳ πάντα τὰ ᾄρα δεδομμένα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δοποδεχόμενοι· καὶ βλέποντες τας ἀναζωγραφήσας, οὐδὲν ἔτρον ἐνοῶσιν, ἢ τὸ ἐνοσημα νόμιμον ἐν αὐταῖς. ὅταν γὰρ ἴδωσιν ἐν τῇ ἀναζωγραφῇ πεποικῆσαν τὴν ᾄρα δένον, ἔ ἀγγέλους ὄπταντας μὲ ποιμένων, ἀναλογίζοντες ἐν ἀνθρώποισιν τα περὶ τῶν δια τῶν ἡμῶν σωτηρίαν, καὶ ὁμολογοῦσι λέγοντες· ὁ ἀσαρκος ἐσαρκώθη, ὁ λόγος ἐπακμήθη, ὁ ἀκτιστος ἐκπάθη, ὁ ἀναφῆς ἐψηλαφήθη. ἔ ἕνα ἔ (W) αὐτὸν ὁμολογοῦσι τέλειον ἐν θεότητι καὶ τέλειον ἐν ἀνθρώποτητι, θεὸν ἀληθῶς καὶ ἀνθρώπον ἀληθῶς. ἐρητηγ ἢ ἐν τοῖς κατέπαν ᾄ τῆς Νεστορίου ἐναργεῖς αἰρέσεως, ὅπαι τῆς εἰκόνων ἀνατυπώσας οὐδὲν αὐτῇ συμφωνοῦσι· καὶ ἡδὴ δευκομῶτως ἐρρέθη. εἰ δὲ γρη, καὶ πάλιν ῥηθήσεται. δοκοῦντες δὲ ἐν ἑαυτοῖς π ἐνοεῖν, Φασί.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ἀνέγνω.

Σκοπιτόν γδ καὶ ἐν τούτω, ὅπαι καὶ τῶν ὀρθοδόξων πατέρων, ἅμα σαρεξ, ἅμα θεῶ λόγου σαρεξ, μηδέποτε μεερισμοδ ἐνοοιδυ δεχομένη, ἀλλ' ὅλη ὅλως

quam vidimus & palpauimus, & cum qua conuersati sumus, iconam depingimus : vt quasi ex hoc iterum in Nestorii blasphemiam ecclesiam inducant. Vnde & inferunt: Quod est impium, & Nestoriani pessimi sensus inuentio. Ergo veritatem audiant. Christiani vnum Emmanuel scientes Christum Dominum, ipsum depingunt secundum quod Verbum caro factum est; & multiples garrulitates a se procul repellunt, simplici corde omnia quæ tradita sunt in ecclesia suscipientes; & intuentes picturas, nihil aliud intelligunt, nisi quæ signantur in ipsis. Etenim cum viderint in pictura parientem virginem & angelos supra stantes cum pastoribus, recogitant Deum humanatum nasci propter salutem nostram; & confitentur dicentes: Is qui sine carne erat, caro factus est, Verbum incarnatum est, increatus creatus, impalpabilis palpatus est : atque vnum eundemque confitentur perfectum in deitate & perfectum in humanitate, Deum veraciter & hominem veraciter. Præterea dictum est retro de scelestâ Nestorii hæresi, quia imaginum effigies in nullo cum ea concordant; & sufficienter dictum est. Quod si oportuerit, & iterum dicetur. Putantes autem in se quid intelligere, aiunt.

GREGORIVS EPISCOPVS
legit.

Tractandum est enim in hoc, quia si secundum orthodoxos patres simul caro, simul Dei Verbi caro, nunquam partitionis sensum suscipiens, sed tota ex toto a

diuina natura suscepta & integre deificata est, quomodo scindetur, vel separatim statuatur ab his qui impie hoc agere conantur? similiter autem & super eius habetur anima. Assumente quippe Filii deitate in propria persona carnis naturam, anima mediatrix effecta est inter deitatem & carnis crassitudinem: & sicut simul caro, simul Dei Verbi caro est; ita simul anima, simul Dei Verbi anima est: & utraque simul, deificata scilicet anima, sicut & corpore, & ab his indiuisa deitate manente etiam in ipsa disunctione anime a corpore in voluntaria passione. Vbi enim anima Christi, ibi & deitas: & ubi corpus Christi, ibi & deitas.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ
legit.

Quando aliquem tacturi sunt nequam sermonem * subuertes catholicæ ecclesiæ, assument aliqua quæ omnes profitentur: vt per sensum bonum qui in his esse cernitur, nec de reliquis * incredibiles iudicentur. Pauca enim quædam bene pronuntiantes, & quodammodo glareis margaritas commiscentes, atque ad vomitum proprium repedantes, aiunt, scindi & separatim statui vnum Christum ab his qui recipiunt venerabiles imagineas picturas. Et vituperabiliter effantur, nunquam partitionis sensum fuisse receptum. Liquet ergo quod * Studiose quippe omnes separationem duarum naturarum expressius prædicant, sed non rebus, vt superius dictum est,

* Gr. qui auertunt se a catholica ecclesia,

* i. fide minus digni

* Gr. Cogitatione

τῆς θείας φύσεως προσληφθεῖσα, & ὁλοκλήρως θεωθεῖσα, πῶς διχαθίσεται, ἢ ἰδιοσημαθίσεται ἢ ἄ τῆς ἀσεβῶς ποδοδραν Ἰππαρχουῶτων; ὡσαύτως ἡ ἐχθρὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀγίας ψυχῆς. προσλαβούσης ἢ τῆς ἑὐνοῦ θεότητος ἐν τῇ ἰδιαιποσείῳ τῆς σαρκὸς φύσιν, ἢ ψυχῆ ἐμειστέυσε θεότητι & σαρκὸς παχύτητι. καὶ ὡσαύτως ἅμα σαρκί, ἅμα θεοῦ λόγῳ σαρκί. οὕτως ἅμα ψυχῆ, ἅμα θεοῦ λόγῳ ψυχῆ ἢ ἀμφότερα ἅμα, πεδωκωμένης δηλονότι τῆς ψυχῆς, ὡς & ἑσώματος, & ἀχωρείου τούτων ἡ θεότητος ὑπαρχούσης, & ἐν αὐτῇ τῇ διαζύξει τῆς ψυχῆς ἄπο τοῦ σώματος ἐν τῷ ἐκοισίῳ πάθει. ὅπου γὰρ ψυχῆ Χριστοῦ, ἐκεῖ & ἡ θεότης. καὶ ὅπου σῶμα Χριστοῦ, ἐκεῖ καὶ ἡ θεότης.

ANNO CHRISTI 797.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ
ἀνέγνω.

Ὅταν ἡνὸς ἀπίεσται μέλλωσι πονηροῦ λόγου ὁ ἄρεκτρεπόμενοι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, προσλαμβάνουσι πνα ὁμολογητέονα παρά πάντων ἵνα διὰ τῆς ἐν τούτοις βίγνωνμωσῶν μὴδὲ πῶς τῆς λοιπῶν ἀπιστῶνται. ὀλίγα ἢ ἄπια καλῶς ἄποφίωαίμενοι, ἑδὼν καὶ χληκας τοῖς μδργαεῖταις συμφύροισι, καὶ ἐπὶ ἴδιον ἐμειπον Ἰππαρχεῖφαντες, φάσκοισι διχαθίσεται καὶ ἰδιοσημαθίσεται ἢ ἑνα Χριστὸν παρά τῆ ἄποδεχθιμένων τὰς σεπίας εἰκονικαὶ ἀναζωγραφήσης. & δυσφήμως φθίζονται, μὴδὲ ποτε μεερισμοδ ἐνοιαν * δεχθιμένω. ὡς εἰοικεν, ἡν ὀλωται αὐτοῖς αἱ τῆς πατέρων φωναί. καὶ Ἰππνοιαν ἢ πάντες διαίρεσιν τῆς δύο φύσεων τρανῶς κηρύττοισιν. οὐ μὲν ἢ τοῖς πωράμασι, καθὼς ἀνώτερο εἶρηται, ὡς

* L. 118.

ANNO CHRISTI 787.

ὡς βλασφημῶς τετόλμηκεν εἰπεῖν Νεστόρεος, εἰδὲν ἃ δληθεῖα λόγος, ἐνεκα τῆς ἀνάλογα φεῖσται ὁ κύριον, καὶ ἀνθρώπος τέλειος γέγονε, διαρροσίας ἔιδιοσάπσεως, ἢ πνος διαρροσέως, ἢ πάλιν τῶσανπτον συλχίσεως, καὶ πὸς ππλλαχῶς ἐψυδθηρόσαν. ἀλλο γαρ ὅστιν εἰκὼν, καὶ ἀλλο τὸ πποροτύπον. καὶ τὰ ἰδιώματα τῆς πποροτύπου οὐδαμῶς ἡς τῆς ὁ φρονοῦπτων ἐν τῆ εἰκόνι ὁππρῆται. ἐν γὰρ τῆ εἰκόνι ἀλλο οὐδὲν ὁ δληθεῖς λόγος γινώσκεται, ἢ καὶ τὸ ὄνομα κοινῶν εἶν, οὐ πνός ὅστιν εἰκὼν, καὶ οὐ καὶ ππὺ οὐσίαν, καὶ πὸς ππλλαχῶς ἐπποιδν, ἀναγκαζόμενοι ἐκ τῆς αὐπὼν διαλέξεων. ἐπαποροῦπτες γὰρ δίκαιόν π λέγαν καὶ τῆς κατολικῆς ἐκκλησίας, τὰ αὐτὰ ππὲρ τῆς αὐπὼν φεῖρονται, καὶ ἀλαρυγίζοντες, ἔ ἀδλεῖαν ππὶς ἀκροωμῆμοις ἐμπποιοῦπτες. διὸ ἔ καταγέλαστο ππὸ ἀ ππῶν δποδεῖννωται, ποτὲ μὲν διαίρεσιν, ποτὲ δὲ σύγχυσιν λέγοντες, ἐπομοπάπτω ππὺ γλάσαν ἐζοντες ππὸς τὸ ἀμῶρποπεῖν. ἐνδὲν καὶ λέγροσιν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ἀνέγνω.

Εἰ ππὶνω ἐν ππὸ ππῶ ἀγῶεις ππὸπτων ἐμμεῖνεν ἢ θεόπης, ππὸς ἀιόπῆσι ἔ ππῶς δλογίας πππληρομῆμοι διαροδοσι ππὸ σαρκῆ τῆ θεόπῆσι συμπλακαῖσταν καὶ θεωθεῖσαν, καὶ δππὲν ὡς ψυδ αὐθεόπῆσι εἰκὼνα γραφειν ππρῶνται; καὶ ἐν ππὸπτω γὰρ εἰς ἔπρον ἀνομίας βαεεαροδν ἐμππῆμοσι, γωμῶντες τὸ σαρκῆ ἐκ τῆς θεόπῆσι, καὶ ἰδιούπσεπτον αὐπὼν ππρῆσαζοντες, ἔ ἔπρον ππρῶσππον δππὸντες τῆ σαρκῆ, ὁππὲ εἰκονίεσιν uerantes, ἔ aliam personam carni tribuentes, quam ἔ * imaginare

Concil. Tom. 19.

ficuti blaspheme Nestorius dicere ausus est. Nulla autem est procul dubio ratio diffensionis vel separationis, aut alicuius diuisionis, vel rursus essentiae confusionis, quemadmodum crebro falso concionati sunt, pro eo quod pingitur Dominus secundum id quod homo fuit perfectus. Aliud est enim imago, & aliud principale: & proprietates principalis nullatenus quis eorum qui sanum sapiunt, in imagine quaerit. In imagine quippe nil aliud vera ratio nouit, quam secundum nomen communicare illi cuius est imago, & non secundum substantiam, iuxta quod crebro iam diximus coacti ex * ipsis disputationibus. Inopiam enim passi aliquid dicendi contra catholicam ecclesiam, eadem de eisdem effantur, uana fauce loquentes, & exercitium audientibus facientes. Propter quod & ridendi apud omnes monstrantur, aliquando uero confusionem dicentes, paratissimam linguam habentes ad * subsequendum. unde & dicunt.

GREGORIVS EPISCOPVS legit.

Si igitur in passione inseparabilis mansit ab his diuinitas, quomodo insensati & cuncta irrationabilitate repleti, diuidunt carnem quae cum diuinitate connexa & deificata est, & quasi puri hominis imaginem pingere tentant? Nam & in isto in aliud iniquitatis barathrum incidunt, separantes carnem a diuinitate, & priuata subsistentia illam asse-

* ipforum

* Gr. uaniloquentiam

* Gr. ad uerbis peccandum.

* i. imaginari mere

Nnn

fatentur: ex hoc ostendentes quartæ personæ additamentum in Trinitate: super hac & * assumptionem, quæ diuinitus est suscepta, atheoton depingentes. Colligitur ergo ab his qui Christi imaginem * pingendam existimant, aut diuinitatem circumscriptam & carne confusam, aut corpus Christi atheoton & diuisum, ac personam priuatæ subsistentiæ * super carnem dari: similes in hoc effecti Nestorianorum impugnationi quæ in Deum est. In talem blasphemiam atque impietatem incurrentes confundantur & reuerentur, & cessent qui patrant, & desiderant, & colunt imaginem, quæ fallaciter ab eis facta & dicta est Christi. Cesset etiam a nobis ex æquo & Nestorii partitio, atque Arii, Dioscori & Eutychetis, & Seueri confusio, quæ sunt * immensa mala, & impietate comparia.

* Gr. & quod ex assumptione desicatum est, atheoton id est, non desicatum depingentes.

* Gr. pingi

* in carne

* Gr. e diametro pugnantia mala.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ
λέγει.

Nequaquam per vnā viam gradiuntur Christianos calumniantis hæreseos propugnatores, quemadmodum moris est orthodoxis, qui de diuinis dogmatibus disputantes, regiam viam tantum retinent, & hac vel illac nullo pacto declinant. Sed euertentes vias Domini, contrarias opiniones apud se colligunt: & in suo sensu abundantes, sapientes per omnia esse putantur. Sed audiant ab Isaia, qui fiducialiter dicit: *Ve qui sapientes estis in oculis vestris, & coram vobismetipsis prudentes.* Etenim quæ nunquam ab orthodoxis Christianis dicta sunt, quasi prædicata per illos assumunt; & seductorios syllogismos

Isai. 5.

λέγουσιν· ἐκ τούτου θηνώτες τεταρτου προσώπου προσήκων ἐν τῇ τετραδί· πρὸς γὰρ τοῦτο ἐστὶ τὸ πρῶτον πρὸς λημμα ἰσορροῦντες ἀδέων. συναχθῆσεται οὖν τοῖς τῶ Χριστοῦ εἰκόνα γραφειν οἰομένοις ἢ τὸ θεῖον περιγραφήν ἐ τῇ σαρκὶ συγχυθῆν, ἢ τὸ σῶμα ἔχεισθ ἀδέων καὶ διηρημένον, ἐ πρὸσσωπον ἰδιοῦ πόσατον ὅτι τῆς σαρκὸς δίδουαι, ὅμοιοι οὐκ ἐν τούτῳ τῇ Νεσεριανῶν δομαχία. εἰς ποιανῶν οὐ βλασφημίαν τε ἐ ἀσέβειαν ἐμπήσιοντες αἰζῶν ἐπίπρωσαν ἐ ἐντραπήσιον, καὶ πτωέδωσαν ὅ δρώντες ἐ ὅ πωδουῶτες καὶ σεβόρμροι πτω ψευδωνύμωσ γνορμύτω ἐ λεγορμύτω ἰσῶ αἰτῆρ τῶ Χριστοῦ εἰκόνα. ἀπέσω ἡμῶν ὁ ἰσὺ ἐ ἡ τῶ Νεσεριου διαίρεσις, καὶ ἡ τῶ Αρείου, Διοσκορου, Εὐτυχοῦ καὶ Σεβήρου σύγχυσις, τὰ ἐκ διαμέτρου καὶ ἐ ὁμόπρω πτω ἀσέβειαν.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ
ἀνέγνω.

Οὐδαμῶσ τῆσ μιαῦ ὁδοῦ ἔχονται οἱ τῶ χριστιανοκατηγορικῆσ αἰρέσεωσ πρόβωλοισ, καθὼσ ἔδοσ ὅσ τῶσ πρὸ θεῶν δογματῶν * ὀρθοδοξοῖσ τῆσ βασιλικῆσ * αἰμα. ὁδοῦ ἔχουται μόνον, ἐ μὴ ἐκκλίνου ἐν. ὁδοῦ ἐνθεν. ἀλλὰ διασρέφοντες τὰσ ὁδοῦσ κωλου, ἐν δωπωπάτωσ δόξασ παρῆ αὐποῖσ συλλέγουσι τῶ ἰδίῶ νοῖ πληροφωροῦμροισ, σοφοῖ τὰ πάντα δοκουῶτες ἐδ. ἀλλὰ ἀκύνου πρὸ ἀ ἐ παρρησιασοῦ Ησαῖα λέγοντοσ· οὐαῖ οἱ σοφοῖ ἐν ἑαυτοῖσ, ἐ ἐνώπιον ἑαυτῶν ὀπτησῆμονεσ. καὶ γδ τὰ μηδέπω πρὸ ἀ ὀρθοδοξῶν Χριστιανῶν λαληθέντα, ὡσ ὁμοιορμύμρωσ λαμβάνουσι· καὶ πρὸσ αλλογορμύμρωσ

* αἰμα. λαογρμ.

ANNO CHRISTI 787.

νοισοφιστικῶς ἢ ἐκκλησίαν ἐλέγχοισι
ἔσυναγεται πρὸς αὐτῶν ὕβρις ἔλαι-
δρεία, ἣν παρεθήκη δὲ πύτων καὶ
ἀσβεία. ἀ γὰρ Διόδωρος καὶ Θεό-
δωρος ὁ Μοψουστίας, καὶ Νεστόριος,
Εὐτυχῆς τε καὶ Διοσκορος καὶ Σεβή-
ρος ἀνελθόντο καὶ τῆς Ἀληθείας λυ-
πήσαντες, αὐτοὶ τῇ καθολικῇ ἐκκλη-
σίᾳ προσέμενοι καὶ κακῶ ἢ κακῶν
διὰ μνηστῆρας προσάποιοι, ταύτην
τούτοις τοῖς δυσσεβέσιν αἰρεσιώταις
συμφύρεται, ἡλιθιότητος ἔδωκεν
αἰάμεστα ἔχοντες ῥήματα. καὶ ὡς κα-
πιλοι μνηστῆρας ὡς οἶνον ὕδατι,
Ἀληθῆ λόγον τῷ διεστραμμένῳ, ἔδω-
κεν ἁπλοῦς ῥημάτων. ἢ γὰρ αἰρεσις
Διοσκορίου καὶ Εὐτυχῆος ἐναντία Νε-
στορίου πῶς ἔστι, καὶ ἡ φθασάντες εἴπο-
μεν καὶ ἐναντίας αἰρέσεως ἐν μιᾷ δό-
ξῃ καὶ ὁμολογίᾳ εἶναι, ἢ ἐνδεχο-
μένων ἐκ ἑστίν. ὡς περὶ λευκὸν καὶ μέ-
λαν, ἢ θερμὸν καὶ ψυχρὸν ἀμύχανον
ἰδεῖν ἐν ἐνὶ ὑποκαμυδίῳ καὶ αὐτῶν
καιρῶν. οὐδὲ γὰρ ἐν τῇ χρόνι ἀρίστη πο-
τε ἢ θερμὸν, οὐδὲ ἐν τῷ πυρὶ ἢ ψυ-
χρὸν. τῆς δὲ παρουσίας αὐτῶν πῶς ἀ-
θῆται ἐκδηλοῦσθαι ἔξοχον. πῶς ἐκόντα
ἔρ' ὑποστυπῶν τῶν λόγων ἐστὶ
ἠ παρῆς πρὸς πῶς κατηχολογίαν καὶ
τούτου ἐνεκεν εἰς συγκρίσεις ἔδωκεν
εἰσαγωγοῖς τῶν ἐπιλογησάμενων πῶς
διὰ γελικῶν εἰσήγησιν. ἢ γὰρ Εὐτυ-
χαισῶν, ἢ τοῖς πρὸς ἐκδοκῶντων μίαν
φύσιν ὅτι τῆς καθ' ὑπόστασιν ἐνώσεως
πρὸς Χριστὸν, καὶ συγκρίσιν ἐκ τούτου δό-
γματιζόντων, τῆς Ἀληθείας ἢ παρα-
στῆται οὐδὲν ἔσθον αὐτοῖς ἔστιν, εἰ μὴ ὅτι
ὑπόστασιν καὶ φύσιν τῶν ὁρίων-
ται ὅτι ἄλλο ἔσθ' ἄλλο γινώσκοντες
τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἔσθ' ἡμεῖς.

Concil. Tom. 19.

contextentes sophistice arguunt:
& colligitur ab eis iniuria & ma-
ledictio, quin potius & impie-
tas. Quæ enim Diodorus atque
Theodorus Mopsuestiæ, ac Ne-
storius & Eutyches & Diosco-
rus & Seuerus assumpfere con-
tra veritatem rabiem eructan-
tes, ipsi catholicæ ecclesiæ tri-
buunt: & malo malum com-
mifcentes * applicant, hanc
* impiis istis hæreticis consper-
gi perhibentes, & stoliditate &
inutilitate verba referta possi-
dentes, & sicut caupones mi-
fcent vinum aqua, id est, verum
fermonem cum peruerso, &
temperant fel amaritudinis. Hæ-
refis enim Dioscori & Eutychet-
is contraria est Nestorio, quem-
admodum iam diximus: atque
contrarias hærefes in vna opi-
nionem atq; professione esse possi-
bile non est: quemadmodum al-
bum & nigrum, vel calidum &
frigidum impossibile est videri
in vno subiecto in vno eodemq;
tempore. Neque enim in niue
inuentū est aliquando calidum,
neque in igne frigidum. Porro
amentia ipsorum inutilitatem
manifestiorem dicemus. Imagi-
nem enim & principale id ipsum
dicunt veloces erga calumniam:
& idcirco in confusiones & par-
titiones inducunt eos qui depin-
gunt euangelicam relationem.
Eutychianorum enim, id est, eo-
rum qui prædicant vnā natu-
ram secundum subsistentiam in
vnitione Christi, ac per hoc do-
gmatizant confusionem, veritatis
transmutatio nihil aliud in
illis est, nisi quod subsistentiam
& naturam id ipsum definiunt:
quod aliud esse atq; aliud alum-
ni catholicæ norunt ecclesiæ.

* addunt
* cum imp.
i. h. sententia
per.

Nnn ij

Substētiam enim dicimus substantiam quamdam cum proprietatibus, ab eo quod est † hyphestanæ. Porro autem naturam fatemur rem per se * subsistentem, non indigentem alio ad sui * stabilitatem, ab eo quod est pephycenæ. Hoc præterea modo & isti imaginem Christi & ipsum Christum nihil distare per substantiam dicunt. Nam si differentiam nossent, nequam has vocum nouitates portentose prætenderent. Omnibus enim euidentis est, quia aliud est imago, & aliud primitiuum: hoc quidem animatum, illud autem inanimatum est. Et quoniam verbosati sunt, in imagine circumscribi pariter diuinam naturam, excidentes a recta ratione, traditi sunt in reprobum sensum. Petrus enim & Paulus depicti videntur, sed eorum animæ in imaginibus non adsunt: quandoquidem nec ipso corpore Petri præsentem, animam eius aliquis videt. Cum ergo ipsa non aspiciatur, quis eorum qui veritatem sectantur, dicit, quia separata est caro Petri ab anima eius, nisi forte per intelligentiam tantum? Quanto magis incircumscripta natura Dei Verbi a circumscrip̄ta carne quæ ab eo assumpta est? Neque enim quando fatigatus est ex itinere, & a muliere Samaritana bibere quærebat, & a Iudæis lapidabatur, deitatis natura fatigabatur, vel lapidibus submittebatur: absit blasphemia. Has ergo multiplices conglobationes, volens imaginales picturas respuere, multum fufurrans vanitas Christianos calumniantium incontinenti lingua indu-

† Gr. hyphestanæ, id est, subsistere.
* Gr. existentem,
* constitutionem,

ὑπόστασιν ἢ λέγουμεν οὐσίαν πνευματικῶν ἰδιωμάτων, & ἄρα ἢ ὑφεσταίαι. Φύσιν δὲ ὡσεὶ μαῖον αὐτοῦ παρῆτον, μὴ δειόμενον ἐξ ἑαυτοῦ ὡσεὶ σύστασιν, & ἄρα ἢ πεφυκέαι. τούτω δὲ τῷ ἔργῳ καὶ οὕτω πλὴν εἰκόνα τῆς Χρῆστοσ καὶ αὐτῶν (Θ) Χρῆστον οὐδὲν ἐξ ἑαυτοῦ τῶ ἐξ ἑαυτοῦ κατ' οὐσίαν λέγουσι διαφέρειν. ἐπεὶ εἰ πλὴν διαφορὰν ἐγνώσαν, ἐκ αὐτῶν τὰς κενόφωνίας ἐπερατολόγησαν. ἀεὶ δὴ λον ἢ πᾶσιν ὑπαρχῶν, ὅτι ἄλλο ὄν ἐικῶν, καὶ ἄλλο ὡσεὶ ὁμοίωτον. τούτω μὲν ἐμφύχον, ἐκείνο δὲ ἀψύχον. καὶ ἴππ' ἐφ' ἡλωάθησαν ἐν τῇ εἰκόνι συμπεριγράφεσθαι πλὴν θεῶν φύσιν, ἐκσταῖτες τῆς ὁδοῦ λόγου, ὡσεὶ δὲ δὲ ἰσοῦσιν εἰς ἀδύκμον νοῦ. Πέδρος γὰρ καὶ Παῦλος ἀναζωγραφοῦμενοι βλέπονται, αἱ δὲ ψυχῆ αὐτῶν ἐν ταῖς εἰκόσιν οὐ παρῆσιν. ὅπου ταν οὐδὲ αὐτῶ τῆ σώματος τῆς Πέδρου παρόντος, πλὴν ψυχῶ αὐτῶ βλέπει τις. καὶ ἐπειδὴν αὐτῆ οὐχ ὄρεται, πῆς τῆ τῆ ἀληθείας ἐπομῶν λέγει, ὅτι καχωρισμένη ὄν ἢ σαρκὸς τῆς Πέδρου ἐκ τῆς ψυχῆς αὐτῶ, εἰ μὴ που κατ' ἐπίνοιαν μόνον (Θ); πόσῳ γὰρ μᾶλλον ἢ ἀπεριγραπτός φύσις τῆς θεοῦ λόγου ἐκ τῆς προσληφθείσης ὡς αὐτῆ σαρκὸς ἀπεριγραφομένης; οὐδὲ γὰρ ὅτε κεκοπᾶμεν ἐκ τῆς ὁδοπορίας, καὶ παρὰ γυναικὸς Σαμδρείδος πῆν ἐζήτει, καὶ παρὰ τῆς Ιουδαίων ἐλιθάριζο, ἢ τῆς θεοπότη Φύσις κεκοπᾶμεν, ἢ λίθοις ἐβάλλετο. ἀπαρὰ τῆς βλασφημίας. ταῦτας οὐ τὰς πλουπλόκοις συσροφᾶς, θελουσα τὰς εἰκονικὰς ἀναζωγραφήσας διαπίλῳσαι, ἢ πολυφύλλητος ματατότης τῆς χρεστανοκατηγόρον παρῆσῃσιν ἀρατῆ γλώττη, καὶ ἐξ ἑαυτοῦ ἵνα παρῆσῃσιν φέρου-

ANNO CHRISTI 787.

ANNO CHRISTI 787.

σα, και ανομιαν ἐπ' ανομιαις σωδ-
 πλουσα, τεταρτου προσωπου προση-
 κλυ εν τη αγια τριαδι εφλωδαφη-
 σεν. Θ δε εν τη καθολικη εκκλησια ως
 τεκνα γνησια γνηθέντες, παντα τα της
 οικονομίας της κυριου ημων Ιησοφ Χρι-
 στου αποδεχομενοι, και Αρειον & Νε-
 στειον, Απολλινειον τε και ευν-
 τουτου Φοιτητα Ευτυχια και Διοσκο-
 ρου βδελυτομενοι, τας σεπλιας εικονας
 αποδεχομεθα, εικονας μονον και ουδεν
 εσθον αυτας γνωσκοντες, καθοτι προ-
 ποτυπου το ονομα μονον εχουσα, και
 ουχ τιω ουσιαν. καρνιου δε δικλυ
 λοξα βαλλοντες, εφ' εσθαν βλασφη-
 μιας οδον απαρονται, λεγοντες.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
 ανέγνω.

Ευφρανθήτωσαν η αγαλλιάσω-
 σαν, η παρρησια εδωσαν Θ η δληση
 της Χειροσ εικονα ειλκρινεσστη ψυχη
 ποιουωτες η ποδουωτες και σεβομενοι,
 και εις σωτηριου ψυχης και σωματος
 προσφερομενοι. Ιω αυτες ο ιεροτελε-
 σης και θεος, το ημων δε ημων ολικως
 διαλαβομενος φεραμα, κη η καιρον
 της εκουσιου παθους εις τυπον & διαμνη-
 σιν εναρχασατω ποις αυτ' μυστης πα-
 ραδεδωκε. μελλον ηδ αυτην εκουσιως
 ενδιδδων τω αοιδημω & ζωοποιω θανα-
 τω αυτ', λαβων (W) απ' τον βιλορησε, &
 βιχρεισησας εκλασε, & μεταδιδ ει-
 πε. λαβετε, φαγετε εις αφεσιν αμυρο-
 των. ποδο μοδ δετι το σωμα. ομοιως
 και το ποθειον μεταδιδ ειπε. πο-
 το μοδ δετι το αιμα. ποδο ποιειτε εις
 τιω ημιω διαμνησιν. ως εν αλλου
 ειδουσ θηπιλεχθεντος παρ αυτ' εν τη
 ω ουρανον, η τυπου, εικονισαι τιω

xit; & alia quædam subinferens,
 atque iniquitatem super iniqui-
 tates congerens, quarta persona
 additamentum in sancta Trini-
 tate stolidè locuta est. At nos
 qui in catholica ecclesia utpote
 proprii filii nati sumus, omnia
 quæ sunt dispensationis Domi-
 ni nostri Iesu Christi suscipien-
 tes, atque Arium & Nestorium,
 Apollinarium quoque & huius
 discipulos Eutychetem & Dio-
 scorum abominantes, venera-
 biles imagines suscipimus, ima-
 gines tantum & nihil aliud eas
 scientes, secundum quod prin-
 cipalis tantummodo nomen ha-
 bent & non substantiam. Can-
 cri autem more oblique gra-
 dientes, ad aliam blasphemiam
 ducuntur viam, dicentes.

GREGORIVS EPISCOPVS
 legit.

*Latentur & exultent, & fi-
 ducialiter agant hi qui veram
 Christi imaginem sincerissima a-
 nima faciunt, & desiderant, &
 colunt, & in salutem anima &
 corporis offerunt: quam ipse sa-
 cratissimus immolator & Deus
 noster, ex nobis ex toto massam af-
 sumens, secundum tempus propria
 passionis in typum & rememora-
 tionem evidentissimam tradidit
 ministris suis. Sese namque vo-
 luntarie traditurus memorabili
 & vivifica morti sue, acceptum
 panem benedixit, & gratias agens
 fregit, & dans dixit: Accipi-
 te & comedite in remissionem
 peccatorum; Hoc est corpus
 meum. Similiter & calicem tra-
 dens dixit: Hic est sanguis meus:
 hoc facite in meam commemo-
 rationem. Veluti nulla alia specie
 ab eo electa sub celo, vel * forma * figura*

* Gr. Ener-
ga imago vi-
cor. qua prec.
ac bon. fit.

imaginari eius incarnationem va-
lente. * Vide ergo quod imago vi-
uifici corporis eius preciose ac ho-
norabiliter facta sit. Quid enim
argumentatus est in hoc sapientif-
simus Deus? Nonne ut ostenderet
& exprimeret euidenter nobis ho-
minibus mysterium quod operatus
est per dispensationem suam? quia
sicut id quod ex nobis suscepit, ma-
teria sola est humane substantie
per omnia perfecta, non figuran-
tis proprie subsistentem personam,
ut non additamentum persone di-
uinitati interdicat: ita & imagi-
nem materiam precipuam, id est,
panis substantiam precepit offerri,
non figurantem hominis formam,
ne idololatria subintroducatur.
Sicut ergo corpus Christi quod se-
cundum naturam, sanctum est,
utpote diuinitus sanctificatum;
ita manifestum est, quod adoptio-
ne, id est, ipsa imago eius sancta
est, utpote per quamdam sancti-
ficationem gratie * sanctificata.
Hoc enim & * mercatus est, ut
diximus, Dominus Iesus, ut sicut
carnem quam suscepit, propria se-
cundum naturam sanctificatione
ex ipsa vnitione deificauit; simi-
liter & eucharistia panem, * non
ut falsam imaginem naturalis
carnis, per sancti Spiritus aduen-
tum sanctificandum, diuinum
corpus fieri voluit mediante sa-
cerdote, qui oblationem de com-
muni separans, ad sanctificatio-
nem pertingere facit. Itaque Chri-
sti caro secundum naturam ani-
mata & * intelligibilis, vncta est
Spiritu sancto in diuinitatem. Si-
militer & diuinitus tradita ima-
go carnis eius, diuinitus videlicet
panis repletus est Spiritu sancto
cum calice vitam ferentis sangui-
nis lateris eius. Hac ergo demon-

* Gr. utpote
deificatum

* Gr. deifi-
cata.
* industrie
gessit.

* ut non f.

* mente pra-
dita, vncta
est per Spiri-
tum sanctum
diuinitate.

ANNO
CHRISTI
757.

αὐτῶ σαρκῶσιν διωαμῆμου. ἰδοὺ οὐ
ἢ εἰκὼν τῆ ζωοποιοῦ σώματ^ο αὐτῶ, ἢ
ἐντήμως & τεπημημῶς παραπολημ.
πὶ ᾧ ἐμνησανήσατο ἐν τούτω ὁ πῦσο-
φ^ο θεός; οὐχ ἔσθ' ὅν π, ἢ δέϊξαι καὶ
τρεμῶσαι φανερώς ἡμῖν ποῖς ἀνθεσ-
ποις τὸ παραματευδὲν μυστήριον ἐν
τῇ κατ' αὐτὸν οἰκονομίᾳ. ὅπ' ὡσπερ ὁ
δὲ ἡμῶν ἀνέλαβετο, ὑλή μόνῃ δὲ τῆ δι-
θεοπίνης οὐσίας καὶ πᾶντα τελείας, μὴ
χαρακτηρεύσης ἰδιοσύστατον παρ-
σωπον, ἵνα μὴ παροδικῇ παροσώπου
ἐν τῇ θεότητι παρεμπίεση. οὕτω & πῶ
εἰκὼνα ὑλῆ δὲ αἰρετον, ἡγρωσ ἀπ' αὐ-
οὐσίαν παροσώταξεν παροσφ' ἐρεσται,
μὴ χαμαπίζουσαν ἀνθεσ^οτου μορφῶν,
ἵνα μὴ εἰδωλοχρησία παρειαρθῇ.
ὡσπερ οὐκ ἔστ' ἰσοφύσιν τῆ Χριστοῦ σώ-
μα ἀγιον, ὡς θεωδέν. οὕτως δὴλον καὶ
τὸ θεῶς, ἡτοι ἢ εἰκὼν αὐτῶ ἀγία, ὡς διὰ
πινος ἀγιασμοῦ χ' ἀρει θεουμῆν. ποδ-
πο ᾧ καὶ ἐπαματευσάτο, ὡς ἐφη-
μῆν, ὁ δεσπότης Χριστὸς, ὅπως κατὰ
πρ πῶ σαρκῶ, λὺ ἀνέλαβε, τῶ οἰ-
κείῳ κατὰ φύσιν ἀγιασμῶ δὲ αὐτῆς
ἐνώσεως ἐδέωσεν, ὁμοίως καὶ τῆ δι-
χρηστίας ἀπ' ὅν, ὡς ἀψευδῆ εἰκὼνα τῆς
φισικῆς σαρκὸς, διὰ τῆς ἔσ' ἀγίου πνώ-
ματ^ο ὁπ' φοιτήσεως ἀγιαζόμενον,
θεῖον σῶμα ἀδούκησε γίνεσθαι, μεσι-
τεύοντ^ο τῆ ἐν μετενέξει ἐκ τῆ κοι-
νοῦ παρὸς τὸ ἀγιον πῶ ἀναφορὰν
ποιουμῆμου ἱερέως. λοιπὸν ἢ κατὰ φύ-
σιν ἐμψυχος καὶ νοερά σαρκὶ τῆ κωελου
ἐχρίσθη πνώματι ἀγίῳ πῶ θεότητι.
ὡσαύτως καὶ ἢ θεοπαράδοτος εἰκὼν τῆς
σαρκὸς αὐτῶ, ὁ θεῶς ἀρ' ὅς ἐπληρώθη
πνώματος ἀγίου σὺν τῶ ποτηρίῳ τῆ
ζωοφόρου αἱματ^ο τῆς πληθῆρας αὐ-
τῆ. αὐτῆ οὐκ ἔδοξε δέχεται ἀψευδῆς

ANNO
 CHRISTI
 787.

είκων τῆς ἐνσαρκίου οικονομίας Χριστοῦ
 ἔθεο ἡμῶν, καὶ ὡς περ ἐλέκται· ἡ
 αὐτὸς ἡμῶν ὁ ἀληθινὸς τῆς φύσεως ζωο-
 πλαστῆς οἰκιοφάνους πατέρα δέδωκεν.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ
 ἀνέγνω.

Εοικέ πως παῖς λόγος περιβαλλό-
 μιν, ἐπειδὴ τῆς ἀληθείας ἀπαξ
 ἀρεκτραπῆ, εἰς πολλὰς καὶ ὀπίσκει-
 δωτοῦς ἀπορίας ὑπὸ τῆς κτῆ πλὴν πλά-
 νη ἀκολουθίας ἐκφέρεται. ὁ λοι-
 πὸν καὶ οὗτοι τῆς καινοτομίας εἰση-
 γηταὶ πεπόνθασιν. ἐκτραπέντες γὰρ τῆς
 ἀληθείας ἐνεκεν τῆς τῆς εἰκόνων ποιή-
 σεως, καὶ εἰς ἐπὶ ἔρα πλὴν ὑποπλη-
 ξίας μανίῳ κατέπερθεσαν. ὡς γὰρ ἐν
 Δελφικῷ τρίποδος τὰ λόξα παῦτα
 καὶ ὀλέθρια ἐρησιώδησαν δόγμα-
 τα. ἀλλ' ἀκούοισι παρὰ τῆς ἀδοξια-
 κῶς λόγου· παρὶς ἰσχυρὰ ἀνδρὶ τὰ ἴδια
 χεῖλη, καὶ ἀλίσκεται ῥήμασιν ἰδίου
 σώματος. ἔυλα γὰρ καὶ χόρπον καὶ
 καλαμῶν παρέθεντο, ὧν τὸ τέλος εἰς
 καῦσιν. οὐδεὶς γὰρ ποτε τῆς σαλπύ-
 γων τῆς πνεύματος ἀγίων ὑποσέλων,
 ἢ τῆς αἰοιδίμων πατέρων ἡμῶν, πλὴν
 αἰαίμακτον ἡμῶν θυσιαν, πλὴν εἰς ἀνά-
 μνησιν τῆς πατρὸς τῆς θεοῦ ἡμῶν καὶ πα-
 τὸς τῆς αὐτῆς οικονομίας γινόμενης, εἶ-
 πεν εἰκόνα τῆς σώματος αὐτῆς. οὐδὲ
 γὰρ παρέλαβον ὑπὸ τῆς κυρίου οὐ-
 πως λέγειν ἢ ὁμολογεῖν, ἀλλὰ ἀκούου-
 σι λέγοντες αὐτῆς ἀναγγελικῶς· ἐὰν
 μὴ φάγητε πλὴν σαρκὰ τῆς υἱοῦ τῆς ἀν-
 θεστού, καὶ πίητε αὐτῆς τὸ αἷμα, οὐ μὴ
 εἰσελθῆτε εἰς πλὴν βασιλείαν τῆς οὐρα-
 νῶν. Ἐ, ὁ τρώων μου πλὴν σαρκὰ, Ἐ
 πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ
 ἐν αὐτῷ. καὶ λαβὼν ἄρτον, καὶ βύχα-

strata est vera imago dispensatio-
 nis qua in carne facta est, scilicet
 Christi Dei nostri, quemadmo-
 dum supra dictum est; quam ipse
 nobis verus nature vivificator et
 fictor voce propria tradidit.

EPIPHANIVS DIACONVS
 legit.

Patet, qualiter omnis sermo
 propositus, quando semela ve-
 ritate auersus est, in multas &
 periculosas prauitates a conse-
 quentia seductoria proferatur:
 quippe quod & isti præceptores
 nouitatis perpeffi sunt. Auersus
 enim a veritate propter imagi-
 num factionē, etiam in alteram
 extremam apoplexiæ insaniam
 delapsi sunt. Etenim quasi ex
 Delphico tripode obliqua hæc
 & perniciofa dogmata oraculo
 * consecuti sunt. Sed audiant a
 prouerbiali verbo: *Laqueus for-
 tis viro labia sua, et capitur pro-
 prii verbis oris.* Ligna enim &
 fenum & stipulam apposue-
 runt, quorum finis in combus-
 tionem. Nullus enim aliquan-
 do tubarum Spiritus, sanctorum
 videlicet apostolorum, aut illu-
 strium patrum nostrorum, in-
 cruentum sacrificium nostrum,
 quod in commemorationem
 Christi Dei nostri ac omnis dis-
 pensationis eius efficitur, dixit
 imaginem corporis eius. Neque
 enim acceperunt a Domino sic
 dicere vel confiteri, sed audiunt
 euangelice dicentem eum: *Nisi* Iean. 4.
manducaueritis carnem Filii ho-
minis, et biberitis eius sangui-
nem, non intrabitis in regnum cæ-
lorum. Et, *qui manducat meam*
carnem, et bibit sanguinem
meum, in me manet, et ego in
eo. Et, *accepto pane gratias agens,* Matth. 26.

* vaticinati
 sunt.
 Præm. 6.

Iean. 4.

Matth. 26.

Marc. 14.
Luc. 22.

fregit, & dedit discipulis suis, & ait: Accipite & comedite; hoc est corpus meum. Et accipiens calicem, gratias egit, & dedit illis dicens: Bibite ex hoc omnes. hic est enim sanguis meus novi testamenti, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum. Et non dixit, accipite & comedite imaginem corporis mei. Sed & Paulus diuinus apostolus ex diuinis Domini vocibus hauriens,

1. Cor. 11.

ait: Ego accepi a Domino quod & tradidi vobis, quoniam in qua nocte tradebatur, accepit panem, & gratias agens, fregit & dixit: Accipite & comedite; Hoc est corpus meum quod pro vobis frangitur: hoc facite in meam commemorationem. Similiter & calicem postquam cœnauit, dicens: Hic calix nouum testamentum est in meo sanguine: hoc facite, quotiescumque biberitis, in meam commemorationem. Quotiescumque enim manducabitis panem hunc, & calicem hunc bibetis, mortem Domini annuntiabitis, donec veniat. Ergo liquido demonstratum est, quod nusquam Dominus vel apostoli, aut patres imaginem dixerunt sacrificium sine sanguine, quod per sacerdotem offertur, sed ipsum corpus, & ipsum sanguinem. Et ante sanctificationis quidem * celebrationem, typos quibusdam sanctorum patrum hæc pie visum est nominare: quorum est Eustathius propugnator orthodoxæ fidei & Arianae destructor vefaniæ, & Basilus eiusdem infelicis superstitionis depositor, qui omne quod sub sole est, planam rectorum dogmatum basim edocuit. Ex vno enim eodemque

* Gr. Con-
summatio-
nem, anti-
typa qui-
busdam

In Liturgia.

ερασησας εκλασε, και εδωκεν τοις μαθηταις αυτου, και ειπε· λαβετε, φάγετε· τοδο εστι το σωμα μου. και λαβων το ποτηριον, και βλαρασησας, εδωκεν αυτοις, λεγων· πιετε εξ αυτου παντες. τοδο εστι το αιμα μου το της καινης διαθηκης, το περ πολλων εκχωρομυρον εις αφεσιν αμωρων. και εκ ειπε· λαβετε, φάγετε τιω εικονα της σωματος μου. Διλα και Παυλος ο θειος αποστολος εκ της δευτερων φωνων της κωλου χρυσουμυρος, εφη· εγω παρελαβον απο της κωλου, ο κ παρεδωκα υμιν· οπι εν τη νυκτι, η παρεδωδο, ελαβεν αρτον, και βλαρασησας εκλασε, ε ειπε· λαβετε, φάγετε· τοδο μου εστι το σωμα το ισοερ υμωυ κλωμυρον· τοδο ποιετε εις τ εμωυ αναμνησιν. ωσωτως και το ποτηριον μετ το αφηνησαι, λεγων· τοδο το ποτηριον η καινη διαθηκη εστιν εν τω εμωυ αιματι· τοδο ποιετε * εις τ εμωυ αναμνησιν. ο σαικς γρηαν εαθητε (K) αρτον τοδο, ε το ποτηριον τοδο πινητε, (P) δελαπαν της κωλου καταγελετε, αρχεις ου ελθη. εκουου σαφως αποδεδχεται, οπ ουδαμωδ ουτε ο κωλος, ουτε (C) αποστολοι, η πατρες εικονα ειπον τιω δια της ιερεως περοφωρομυρω αναμνησκον θυσαν, διλα αυτ σωμα και αυτ αιμα. και περ μη της της αιμασμοδ τελειωσεως, ανητυπα ποι της αριων πατερον ωσεως εδοξεν ονομαζεσται. ων εστιν Ευσαθη (C) ο βιτανης περομαχος της ορθοδοξου πιστεως, και της Αρειανης κωκοδαμωνιας καταλυτης, και Βασίλειος της αυτης δεσπομωνιας κωταυρετης, ο τιω υφ ηλιον τιω λειδω βασιν της ορθων εκδοξας δογματων. εξ ενος γαρ και της αυτ πωματος

ANNO CHRISTI 757.

recte videt, ita & ipsi nequam confusione cogitationum sensum suum turbantes & turbulentum reddentes, id ipsum patiuntur quod infantes, alia scilicet pro aliis * phantastice passu: aliquando quidem imaginem dicentes sancti corporis Christi * intelligibile sacrificium nostrum, aliquando vero positione corpus. Porro hæc passu sunt, quemadmodum supra diximus, imaginalium formationum * vultum ab ecclesia volentes exterminare, gaudentes super euerfione ecclesiasticarum traditionum.

* Gr. phantastice iudicantes:

* Gr. sacrum

* aspectum

ὁρθῶς ὁρεῖ, οὕτω καὶ αὐτοὶ τῆ τῆς πο-
νηρῶν συγγνώμῃ λογισμῶν ὅτι αὐτῶν
νοῦν παρεξέδωτες ἔδωσαν, τὸ αὐ-
τὸ πάροισιν, οἷα ὁ μαρμόριον, ἔτερον
ἀπὸ ἑτέρων φανταζόμενοι· ποτε μὲν
εἰκόνα λέγοντες ἔσθ' αἰῶνος σώματος Χε-
σοῦ πλὴν ἱεραὶ εὐσίαν ἠμῶν, ποτε δὲ ἐ-
στὶ σώμα. ταῦτα δὲ πεπόνθασι, καὶ δὲ
φθάσαντες εἰπημῶν, πλὴν τῆς εἰκονικῶν
ἀνατυπωμάτων ὅτι ἐν τῆς ἐκκλη-
σίας θελοντες ἀφανίσαι, ὅτι χηρῶντες
τῆ διαστροφῆ τῆς ἐκκλησιαστικῶν πα-
ρεδόσεων.

TOMVS QVARTVS.

ΤΟΜΟΣ δ'

EPIPHANIVS DIACONVS legit.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ ἀνέγνω.

INTERVM insistentes iisdem oblocutionibus, mouent linguas suas, has ad iniuriam acuentes sanctæ Dei ecclesiæ. etenim aiunt.

ΠΑΛΙΝ ἐχόμενοι τῆς αὐτῶν δυσφημιῶν, κινῶσι τὰς γλώσσας αὐτῶν, πρὸς ὕβριν ταύτας ἀγροντες τῆς ἀγίας ἔσθ' εὐδοκίας. ἔσθ' ἡ φωνή.

GREGORIVS EPISCOPVS legit.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ἀνέγνω.

Mendacis autem cognominacionis malum imaginum nomen neque ex traditione Christi vel apostolorum aut patrum esse habet, neque orationem sacram sanctificantem illud, ut ex hoc ad sanctitatem ex eo quod commune est transferatur: sed manet commune & inhonoratum, sicuti patrauit hoc pictor.

Ἡ δὲ τῆς ψευδωνύμων εἰκόνων κακωνυμία οὐτε ἐκ παραδόσεως Χεσοῦ, ἢ ἀποστόλων, ἢ πατέρων τὸ εἶναι ἔχει, οὐτε διζήμεν ἱεραὶ ἀγαλῶσαι αὐτῶν, ἢ ἐκ τύπου πρὸς τὸ ἅγιον ἐκ τῆς καινῆς μετενεχθῆ· ἀλλὰ μὲν κοινῆ ἔσθ' ἀπὸς, ὡς ἀπήρπισεν αὐτῶν ὁ ζῶν ἀφ' ὅ.

EPIPHANIVS DIACONVS legit.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ ἀνέγνω.

Lingua habentes magniloquam, adiectionibus malum absque timore Dei amplificant; & temerario corde ac potentatu inania meditant, mendacis cognominis & mali nominis ima-

Γλώσσας ἔχοντες μεγαλορήματα, παρεσθῆκασι τὸ κακὸν πλεονάζουσι, φόβου θεοῦ ἐκτός· καὶ θρασύς ἀκρατεῖ κατὰ μελετήσαντες, ψευδωνύμους ἔσθ' ἀπὸς.